

Tribuna & Opinión

¿El problema es el multiculturalismo?

Carlos Saura León
Diputado de
Podem Illes
Balears

El dueño del restaurante de París que fue atacado, donde murieron 5 personas, vendió el video del ataque por 50.000€. Las imágenes de quien decían era una terrorista eran en realidad de una mujer que vive en Marruecos y vivió en París un tiempo. Sus fotos también se vendieron a los medios. Manuel Valls dice que tenemos un problema con el multiculturalismo, igual que Xavier García Albiol. Intentan que el último se pelee con el penúltimo. Intentan que los vecinos miren a los lados buscando al traidor, al culpable y al responsable de su dolor. Para que en ningún caso miren hacia arriba, hacia quien les enfrenta, les miente y crea un relato fantasioso con objetivos deshonestos: El problema es el multiculturalismo.

El problema (dicen) no es la guerra de Irak y de Afganistán. No son los bombar-

deos selectivos en Pakistán. No son los jets, ni los mandamases de Arabia Saudí, amigos de EE UU. El problema es ese chaval que va al colegio con tu hijo, ese chaval que no es como tú. Ese chaval cuyos padres han venido a quitarte el trabajo.

El problema (dicen) no son los paraísos fiscales, no es la acumulación por desposesión, no es un sistema económico basado en la corrupción. El problema no es una minoría privilegiada que ejerce todo su poder y que nos deja a los demás con las migajas. El problema es tu compañero de trabajo turco, que de nuevo se quiere pedir la baja, porque lleva 30 años trabajando de camarero y ya no soporta el dolor.

El problema (dicen) no es que las grandes multinacionales no paguen impuestos, que los bancos hayan tenido beneficios de 9.600 millones de euros este año. El problema no es que los dueños del IBEX 35 hayan ganado un 63 por ciento más en 2014 mientras hay

13.657.000 personas en riesgo de exclusión social en España. El problema es que tu vecino marroquí cobra en negro las facturas para sacar adelante a su familia: algo estará tramando.

Una y otra vez a lo largo de la historia: Divide y vencerás. Una y otra vez a lo largo de la historia: El enemigo de mi enemigo, es mi amigo. Una y otra vez a lo largo de la historia: El eterno retorno de lo mismo. Los que generan las guerras, que son siempre los mismos, agitando las banderas del odio entre iguales. Para que una víctima (las víctimas siempre son las mismas) tenga que decir en París «no tendréis mi odio».

Muy a pesar del odio, el amor: Una chica tuvo que fingir su muerte durante una hora en Bataclan. Morir una hora para vivir toda una vida. Según contaba las últimas palabras de los moribundos a su alrededor eran de amor hacia sus seres queridos. Una mensaje de paz: Un pequeño gesto antes de morir, toda una lección para la humanidad.

De conferències

Carles Cabrera
Escriptor

La vida, m'ha tocat acudir a moltes conferències i encara me'n deuen faltar anar a moltes més. En puc explicar, ben bé, un reguitzell de disbarats i tanta murmurria apresa al cap dels anys que podria engrisar aquesta columna fins a la societat i ocupar tota la plana del diari.

N'hi ha que els conviden a fer una xerrada a Mallorca, del que sigui, i els fa més via la llengua que el cervell. Què se'ls en fum haver d'entabonar un hora quatre atzeros a canvi de passar un parell de dies totes les despeses pagades a una illa de sol i platja. Moltes vegades és culpa del qui convida, que ja hauria de saber que aquell barrut no es prepararà la intervenció. O que hom no té res a aportar sobre un determinat tema. Quan invites un star s'esdevenen molt les dues casuístiques. És molt típic també repetir que «ja s'ha dit tot un poc» quan no tenen gaire res a afegir i deuen pensar que voldrien fondre's si no fos que volen cobrar. Si paguen, és clar, perquè de vegades ni això. Potser conviden a sopar —però si no tenen doblers per pagar, vés a saber què et posaran al plat...

Quan acaba el conferenciant, indefectiblement, ve el torn de les preguntes. N'hi ha que no els han convidat i decideixen muntar una conferència alternativa de platea estant, gent que pixa fora de test i, molt escadusserament, algú que en sap molt més que el conferenciant... Tan ocasionalment passa això darrer que als cursos aquests que premien amb dècimes l'assistència jo els en faria donar dues si no et quedés a les preguntes finals i només una si les aguanten. O cap, si aquell conferenciant, més que ser útil, ens han aixecat la camisa a tots.

És el finançament!

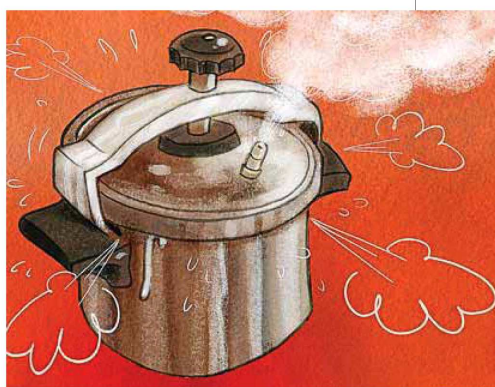

Gabriel Caldentey
Secretari
general de
l'ISTEI
Intersindical

Constantment sentim declaracions de responsables polítics autonòmics en el sentit que no hi ha doblers per tal cosa o tal altra. Com si la qüestió fos en què invertim el ridícul pressupost que deriva de formar part d'un Estat que entén les Illes Balears com un territori a espoliar.

Totes les administracions han de gestionar els doblers públics amb criteris d'eficàcia, eficiència i rendibilitat social. En aquest sentit, l'Administració de l'Estat no és un exemple a seguir. Perquè l'Estat es limita a gestionar malament, tot seguint els paràmetres de déficit públic que imposa la Troika (Comissió Europea, Banc Central Europeu i Fons Monetari Internacional): i l'Estat carrega la major part del deute que això genera a les administracions territorials (autonomies, consells i ajuntaments).

En què tuda els doblers públics l'Estat espanyol? Els aeroports, les autopistes i els AVE són inversions milionàries de competència estatal més que qüestionables. Mentrestant, a les Illes Balears no podem recuperar la xarxa ferroviària (amb situacions tan grotesques com haver de canviar de comboi a l'estació d'enllaç quan volem anar d'Inca a Sa Pobla per passar de l'elèctric al fuel). Mentrestant, l'educació, la sanitària i els serveis socials púb-

«Plantejarem una estratègia conjunta per construir una plataforma social que exigeixi per a les nostres illes un finançament just»

blics no tenen prou accés al crèdit, i es va desmantellant l'estat del benestar.

L'Administració autonòmica deu 8.260 milions d'euros a l'Estat i als bancs. El pressupost de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per a l'any 2016 és de 4.220 milions d'euros, dels quals, se'n dediquen 700 —la segona partida del total— a amortitzacions. Això no permet cap marge per satisfer amb garanties els serveis bàsics per a la gent que viu a les Illes Balears.

Segons les dades que difon el Ministeri d'Hisenda, cada any 1.480 milions d'euros de la ciutadania de les Illes Balears se'n van a Madrid i no tornen. (Més del doble del que ens obliguen a dedicar a amortitzar deute!) I el Go-

vern de les Illes Balears demanarà l'Administració de l'Estat perquè no fa les inversions a què està obligat per un Estatut d'autonomia ratificat a les Corts Generals.

I això té una altra derivada: l'Estat obliga les nostres administracions a prioritzar en què s'han d'invertir els doblers dels crèdits. A l'espoli fiscal hi hem d'afegir el déficit de sobirania.

Si no existís l'espoli fiscal, amortitzariem la xifra que preveu el pressupost d'enguany, i disposariem de 80 milions d'euros addicionals per reforçar l'estat del benestar.

L'ISTEI Intersindical fa una crida a la societat de les Illes Balears perquè prengui consciència d'aquesta situació d'ofec i dirigeixi el focus on realment hi ha la clau de tot plegat: l'espoli fiscal i el sistema de finançament al qual ens sotmet l'Administració de l'Estat.

Per això, plantejarem —en els fóruns oportuns— una estratègia conjunta de les forces de la societat il·lenca per construir una plataforma social que exigeixi per a les nostres illes un finançament just i les inversions necessàries perquè la balança fiscal deixi de ser lesiva per a la ciutadania de les Illes Balears.